

Sygn. akt VI U 56/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2017 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2017 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania B. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)w W.

o świadczenie rehabilitacyjne

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. z dnia (...)roku, znak: (...), w ten sposób, że przyznaje odwołującej B. Z. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres od 15 listopada 2016 roku do 30 kwietnia 2017 roku.

Sygn. akt VI U 56/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...)roku (znak: (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. odmówił B. Z. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 15 listopada 2016 roku, gdyż stan zdrowia ubezpieczonej nie uzasadnia przyznania tego prawa (decyzja organu rentowego z akt rentowych).

B. Z. odwołała się od powyższej decyzji organu rentowego, wnosząc o przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 15 listopada 2016 roku (k. 1).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. pismem z dnia 1 lipca 2016 roku wniósł o oddalenie odwołania (odpowiedź na odwołanie k. 4).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

B. Z., prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, w okresie do dnia 16 sierpnia 2016 roku przebywała nieprzerwanie na zwolnieniach lekarskich i pobierała z tego tytułu zasiłek chorobowy.

Następnie lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 3 sierpnia 2016 roku uznał, że istnieją okoliczności uzasadniające ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 3 miesięcy, w związku z czym ZUS przyznał odwołującej prawo do tego świadczenia za okres od 17 sierpnia 2016 roku do 14 listopada 2016 roku.

(dowód: akta rentowe)

W dniu 29 września 2016 roku ubezpieczona złożyła wniosek o dalsze świadczenie rehabilitacyjne.

(wniosek z akt rentowych)

Na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej ZUS, organ rentowy wydał w dniu (...) roku decyzję (znak: (...)), w której odmówił prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za dalszy okres od 15 listopada 2016 roku z powodu odzyskania zdolności do pracy.

(dowód: decyzja organu rentowego z akt rentowych)

Postanowieniem z 13 lutego 2017 roku Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu psychiatrii celem ustalenia, czy odwołująca B. Z. była niezdolna do pracy po dniu 14 listopada 2016 roku, a jeżeli tak to przez jaki okres i czy dalsze leczenie lub rehabilitacja odwołującej rokowały odzyskanie zdolności do pracy.

(postanowienie – k. 10)

Biegły sądowy z zakresu psychiatrii M. B. wskazał, że ubezpieczona była niezdolna do pracy po dniu 14 listopada 2016 roku. Obecnie od 3 stycznia 2017 roku jest pacjentką Oddziału Dziennego (...) W.-P.. Wdrożone oddziaływania w Oddziale Dziennym (...) W.-P. rokują odzyskanie zdolności do pracy. Opiniowana powinna odzyskać zdolność do pracy po 30 kwietnia 2017 roku.

(k. 17-22)

Strony nie kwestionowały opinii.

(k. 24, 31-33)

Pełnomocnik organu rentowego pozostawił decyzję do uznania Sądu.

(k. 33)

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz aktach organu rentowego. Dodatkowo Sąd oparł ustalenia stanu faktycznego na opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii M. B..

W ocenie Sądu opinia sądowa jest wnikliwa i rzetelna, a dodatkowo została wydana po przeprowadzeniu badania odwołującej i po analizie zgromadzonej dokumentacji lekarskiej. Przy tym brak jest jakichkolwiek podstaw, by opinii tej odmówić mocy dowodowej.

Strony nie kwestionowały opinii. Zdaniem Sądu brak było podstaw do dopuszczania dowodu z kolejnych opinii. Także biegły sądowy nie wskazał istnienia konieczności dopuszczenia dowodu z opinii biegłego lekarza innej specjalności. Nie można dopuszczać dowodu z kolejnych opinii jedynie na tej podstawie, że dotychczasowa opinia jest niekorzystna dla strony. Stanowisko to jest uzasadnione utrwalonym już orzecznictwem sądowym. Przykładowo można wskazać w tym miejscu wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 sierpnia 2011r. (I ACa 316/11 LEX nr 1095795) zgodnie z którym, niedopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego jest prawidłowe w sytuacji, jeżeli opinia nie odpowiada oczekiwaniom strony i nie zgłasza ona żadnych merytorycznych uwag do opinii. Samo stwierdzenie strony, że się z nią nie zgadza, nie oznacza, że opinia jest wadliwa. Podobnej treści jest również teza 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2009r. (V ACa 139/09 LEX nr 551993) zgodnie z którą, o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co winno skutkować jego pominięciem.

Strony nie wniosły o uzupełnienie materiału dowodowego (k. 33).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie spór dotyczył kwestii, czy od dnia 15 listopada 2016 roku odwołująca była nadal niezdolna do pracy, a co za tym idzie, czy przysługuje jej świadczenie rehabilitacyjne.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Należy więc zauważyć, że świadczenie rehabilitacyjne chroni tę samą rodzajowo sytuację co zasiłek chorobowy, czyli czasową niezdolność do dotychczas wykonywanej pracy (tak też: A. Rzetecka – Gil, Komentarz do art. 18 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, Oficyna 2009).

Przesłankami przyznania świadczenia rehabilitacyjnego są: uznanie ubezpieczonego za niezdolnego do pracy po wyczerpaniu przez niego okresu zasiłkowego oraz stwierdzenie, że dalsze jego leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Obie te przesłanki muszą być spełnione łącznie.

W toku postępowania Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego celem ustalenia, czy odwołująca B. Z. była niezdolna do pracy po dniu 14 listopada 2016 roku, a jeżeli tak to przez jaki okres i czy dalsze leczenie lub rehabilitacja odwołującej rokowały odzyskanie zdolności do pracy.

W ocenie biegłego sądowego z zakresu psychiatrii M. B., ubezpieczona była niezdolna do pracy po dniu 14 listopada 2016 roku. Obecnie od 3 stycznia 2017 roku jest pacjentką Oddziału Dziennego (...) W.-P.. Wdrożone oddziaływania w Oddziale Dziennym (...) W.-P. rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Opiniowana powinna odzyskać zdolność do pracy po 30 kwietnia 2017 roku.

Przy ocenie opinii Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (tak Sąd Najwyższy w dniu 13.10.2013r. 1987.10.13 II URN 228/87 PiZS 1988/7/62).

W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii M. B. nie budzi wątpliwości z punktu widzenia metodologii, poprawności, rzetelności i prawidłowości rozumowania.

Niekwestionowaną przez strony opinię biegłego lekarza sądowego z zakresu psychiatrii M. B. Sąd uznał za miarodajny dowód w sprawie, stanowiący podstawę rozstrzygnięcia.

Sąd uznał, że z poczynionych w niniejszym postępowaniu ustaleń faktycznych i powyższych rozważań wynika, że odwołująca była niezdolna do pracy po dniu 14 listopada 2016 roku, zaś jej stan zdrowia rokował pozytywnie w zakresie odzyskania zdolności do pracy.

Jednocześnie, w zależności od stanu zdrowia, ubezpieczona zgodnie z treścią w/w ustawy ma uprawnienie do złożenia wniosku o dalsze świadczenie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 Kodeksu postępowania cywilnego orzekł jak w sentencji wyroku, zmieniając zaskarżoną decyzję ZUS z dnia (...) roku w ten sposób, że przyznał odwołującej B. Z. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres od 15 listopada 2016 roku do 30 kwietnia 2017 roku.